

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 28. mal. travna 1893.

List 17.

„Pilatuž“ in njegov spomenik, pa še kaj.

II.

Pilat, ki je zastonj iskal pokoja, ker ni ga iskal na pravem mestu, se zopet neki dan spreha na zunaj mesta s svojo ženo Marcijo. Kar neprevidoma se ob bregu reke Ronne začno ljudje zbirati in tudi Pilat se približa. Izvlekli so bili iz valov mladenčca in ležal je mertev pred svojimi starši, ki so klečé tarnali in roke vili v znamenje svoje silne bridkosti. Pripovedovali so si med seboj, da mladenec je v čolnu vesljal čez reko, in zakaj?... Slišal je o čudovih djanjih neke judinje, ki je bila nedavno prišla v Vienne, in jo je želel videti; čoln pa se je prevern timer, predno je dospel na drugo stran reke, in mladenec je utonil.

Ta govorica vmés med jokom in ternjanjem je dospela tudi do ušes Poncija Pilata in Marcije; videla sta zraven tega še devico, ki je bila po judovsko napravljena.

„Daj, daj nam ga nazaj,“ sta klicala oče in mati, klicalo vse pričujoče ljudstvo. „Toliko si nam že pravila o svojem usmiljenem in mogočnem Bogu, toliko povedala, kako je do brotljiv, ter se smemo zanašati, da bode svojo moč in dobroto nad nami razodel.... Je-li mar manj mogočen kot Proserpina, ki je mladenčca Adonida zopet v življenje priklicala?“ *)

„Varite se, kaj nespoštljivega govoriti,“ je odgovorila judinja, „Bog, ki ga vam jest oznanujem, si je sam dal vstajenje in življenje. Videla

sem ga v Betaniji, kjer je k življenju obudil mojega brata, ki je bil že štiri dni v grobu.“

Med tem se približa tudi Poncijus Pilatuž in Marcija, nekaj iz radovednosti in nekaj iz sočutja.

„O katerem bogu govori ta judinja,“ so opráševali nekteri radovedni.

„O Jezusu Kristusu, Bogu hvaljenem na vse veke,“ je odgovorila poklonivši se, „v čigar imenu se mora vse priklan jati v nebesih, na zemlji in pod zemljó.“

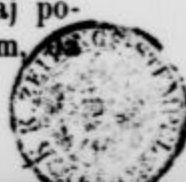
„Marcija, zaslišavši to ime, reče Pilatu: „Pojdiva, pojdiva od tod,“ in hotla ga je s silo preč derviti.

„Ne.“ odverne Pilat, ostaniva, da vidiva, kako se bo to izšlo. Nato je bogoskrunsko zabavljal zoper jude, češ, da se prederznejo take reči razširjati. Opomnil je, da ko je bil sam še v Judeji, je po vsem Jeruzalemu šumelo o tem Lazarjevem obujenji v Betaniji, in tolažil se, da „tukaj pa to glumaštvo, ne bo nič izdalo. Kaj nekje premore ta ženska z merličem, ki pred njo leži?“

Ljudstvo pa je le še neprenehoma dalje tiščalo proti Marti, da naj mladenču verne življenje. „Poslušajte me,“ je devica rekla, „ako vender pa v imenu Jezusovem vелеvam, da naj ta merlič vstane in živi, bote li potem verovali, da ta Jezus je Sin živega Boga, ki je prišel na ta svet?“

„Verovali bomo,“ je odgovorilo ljudstvo, in bomo ga molili. Zdaj pa Judinja vpré oči v nebesa in moli: „O Jezus, ki si me na zemlji svoje prijaznosti vredno storil in si mi rekel: Jest sem vstajenje in življenje, kdor v Mene veruje, bo živel, če tudi je umerl: dovoli mi, da tukaj ponovim, kar sem Ti takrat odgovorila: Vem,

*) Po greški sanjariji ter bajki bi bila Proserpina (greško: Persephone) kraljica spodnjega sveta, in Adonid, ubit po maliku Martu, ki je na dovoljenje Proserpine smel 8 mescev biti na gornjem in le 4 mesce na spodnjem svetu. Začetek te bajke je menda feniški in je podoba solnca, ki po zimi takorekoč umerje in spomladi zopet z mlado močjo vstaja.

vse premoreš in da vse kar zahtevaš od Boga, Ti bo tudi dal. Ura je zdaj prišla in že zahvaljujem Vsegamogočnega, ki nas je nekdanj s svojim obiskovanjem v Betaniji bil osrečil, ter me je uslišal zaradi ljudstva, ki na okrog stoji, naj tudi ti verujejo, da si me Ti poslal!"

Vse ljudstvo je stalo tiho kakor brez sape, ko se je judinja obrnila k merliču, ga prišla za roko in na glas zaklicala: „V imenu Jezusa Nazarenskega, mladenec, pravim ti, vstani!“ Tedaj se mladenec vzdigne, začuden pogleda, in kakor bi se bil prebudil iz globokega spanja, stegne roke proti očetu in materi, z njim v edinosti se Mati k nogam sklone in s priserčno hvaležnostjo imenu Jezusu daje čast. Vsa množica pa kakor z enim glasom kliče: „Jezus je Bog, Jezus je Bog!“ Marcija sama se ni mogla več zderžati, prerine skozi množico ljudstva k judovski devici in z drugimi vred poveljuje ime Jezusovo. Poslednjič pa se ozre po Pilatu možu, ki pa je bil zginil. Strašno ga je bil prešinil klic: „Jezus je Bog!“ Ravno poprej še je zoper Jezusa hudo govoril: sedaj pa ko je videl in slišal, kaj se je zgodilo, je kakor zdivjan oddirjal in vpil: „Res, on je Bog in jaz sem ga dal križati! Gorjé meni!“ In ko so vsi drugi tiščali k mladenču, ki je bil obujen k življenju, je Poncij Pilat temu poslednjemu klicu milosti obrnil herbet, letel v besni naglici na breg velike reke in se zgubil na nekem samotnem kraju, ter ga ni bilo nikjer več videti. Dolgo časa je Marcija opráševala po njem; iskali so noč in dan kake sledi po njem, poslednjič sta povedala dva ribiča, da tisti večer sta vidila človeško truplo s kerčevitimi pestmi in s skrivljenim obrazom, ki so ga valovi gnali sem ter tje in kolikorkrat ga je verglo k bregu, se je zopet v globočino zgubil, kakor bi ga zemlja kot očeto-morca od sebe butala.

Zgodovina molči o tem, če so njegovo truplo pozneje našli in če je njegov prah v spominku, ktereja je dala postaviti njegova žena za nesrečnega moža pred vrati Vienskega mesta in še dandanes samotno in žalostno tam stoji.

Marcija pa je objokovala nesrečnega moža, se preselila v Avignon (Avenio, kamor se je bila preselila Marta iz Betanije, in darovala se samotnemu življenju ter je bila ena prvih tistih svetih vdov, ktere so goreče delale in bile česčene v novocvetočih občinah katoliške Cerkve.

(Po „Kremser Ztg.“ 9. apr. 1893.)

Nekaj iz mladosti našega ljubega Božjega Deteta.

(Povedka.)

Neki prijatelj povedal mi je lepo povestico, ktera bo gotovo tudi zanimala častite bralce in bralke našega lista. Govori o sveti Družini. —

Ob času namreč, ko je morala bežati na božje povelje v daljni Egipt, da se umakne preganjanju Herodovemu, prišli so včasih za-njo prav grenki in tužni dnevi. Sv. Jožef kot tesar večkrat ni mogel dobiti dela, če tudi se je še tako prizadeval, in tako bila je vsa težka skerb za družino le v rokah ljube Matere Božje. Od zore do mraka je delala ter se trudila s šivanjem, ktero je opravljala svojim sosedom, ki so se prav zelo zanimali za sv. Družino. Ako je kako reč skončala, neslo je ljubo Božje Dete slednjo v dotično hišo nazaj. Povsod pa, kamor je prišel Jezušček s takim delom, dobil je kak majhen dar, kajti prijazno dete bilo je zelo revno in potrebno, in ljudje so v obče spoštovali tudi celo družino; dobival je navadno kako jed. — Tako prinese nekega dne dokončano delo neki gospej, ktera si je mislila, ko je sprejela delo: „Ljubo, priserčno dete moram vendar malo razveseliti ter mu kako darilce dati;“ veli mu tedaj nekoliko počakati. Ker pa ravno nič pripravnega ni imela pri roki, reče čez nekoliko trenutkov: „Veš kaj, ljubo dete, jutri zjutraj bom kruh pekla; pridi tedaj jutri-večer po hlebček kruha!“ — Veselo se zahvaljujoč odide nebeški Deček ter obljubi, da gotovo pride. Ko je žena zjutraj napravila testo, spomni se, da je tudi dečku nekaj obljubila; vzela je tedaj majhen kos testa, skoro četertinko toliko, kolikor ga je rabila za navadni hlebec. Pa kako se je začudila, ko je po peki zapazila, da je zadnji majhni hlebček večji kot vsi drugi, akoravno je porabila zanj le četertinko testa. „Gotovo sem se zmotila,“ reče nato, „toliko kruha pa vendar ne dam!“ — Ko ljubi nebeški Deček zvečer pride po obljubljeni hlebček, reče žena: „Danes kruha nisem dobro spekla; čez teden dni pečem zopet; potem pridi po obljubljeni hlebček!“ — Žena pripravi zopet gotovo število hlebcev ter vzame naposled še nekaj testa, toda veliko manj, ko prejšni teden, komaj polovico toliko, napravi iz njega hlebček ter ga potisne v zadnji kotiček peči. — Vendar, kako se je zavzela, ko je zagledala, da dečku odmerjeni hlebček ni bil le večji, ko vsi drugi, temveč tudi še enkrat tolik, kot oni pred osem dnevi za njega spečeni, akoravno je sedaj vzela tako malo testa! —

Ravno mračiti se je pričelo, ko je ljubi Jezušček v hišo prišel ter prav ljubeznjivo, po otroški šegi, poprosil za obljubljeni božji dar. Ker se je pa ženi zdelo darilo zopet sedaj preveliko, potolažila je prosečega zopet ter ga zavrnila še na tretji teden. — Ko je tedaj zopet mesila, odloči, da že vendar spolni obljubo, majhen košček testa, pa zelo majhen, misleč si, da bode ta gledé velikosti ravno dosti velik. — Ko je čez dve uri spečeni kruh iz peči jemala, — kako silno se je začudila žena! Za ljubega dečka pripravljeni hlebček tudi sedaj ni bil le večji od drugih, temveč trikrat tolik, kot oni, ktereja je bila spekla pred tremi tedni iz veliko več moke. — Zopet prišel je deček zvečer po obljubljeni kruh. Sedaj pa žena ni mogla tega dogodka več skrivati; povedala je vse, kar se je godilo, natančno in odkritoserčno, ter se

nad tem dogodkom zelo čudila; Jezušček pa ji je nato mirno in v pomenljivem glasu rekel, da mu je to že prej vse bilo natanko znano. — Nato pomagala mu je žena velikanski hleb zadeti na glavo; Deček se ji je prav priserčno zanj zahvalil ter ga veselo nesel domú. To se je kmalu zvedelo po vsi okolici in odslej ljubili, spoštovali in cenili so ljudje še veliko bolj iz tujine došlo, pošteno, pridno in ponižno družino. — Kaj ne, povestica je prav ljuba in ginljiva; toda to, kar je tukaj le povedka, je nebeško Dete res storilo takrat, ko je bilo z malo hlebci tisuče ljudi nasitenih, storilo brezštevilo kratki poprej in potlej, in dela še dan na dan po vsem svetu. Prosimo tudi zdaj za tako spomlad, da bi bila vgodna za ljubi kruhek, ki ga tako rado primanjkuje.*)

Jan. Repič.

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

(Dalje.)

Tretje poglavje.

Velikonočna doba.

§. 10. Štiridesetdanski post.

1. V cerkvenem praznovanju božične dobe skrivnostno odmeva veselo naznanilo, da je vroče zaželeni Odrašenik prišel z nebeških višin včlovečen na zemljo. Cerkveno bogočastje velikonočne dobe nam pa v prepomenljivih obredih živo predločuje, kaj vse je Sin Božji storil v naše odrešenje. — Središču te dobe, velikonočnemu prazniku, dalnje predpraznovanje je štiridesetdanski post, ki se pričinja s pepelnično sredo, in traja, če odštejemo šest nedelj, ravno 40 dni.

Po cerkvenem obredu pa napoveduje začetek cerkvene velikonočne dobe že prva predpepelnica nedelja, ki se zove v cerkvenem jeziku septuagesima, t. j. nedelja 70 dni pred Velikonočjo. Tej nedelji sledite druga in tretja predpepelnica, ali seksagezima in kvinkvagezima, t. j. nedelja 60 in 50 dni pred Velikonočjo. Kaj pomeni vse to?

Predvelikonočni post se obhaja v kersčanstvu že od nekdanj, smelo rečemo, že od apostoljskih časov. Pričetek svoj ima v vzgledu Kristusovem (Mat. 4, 2); vzgled njegov pa je bil zlasti prvemu kristjanom zapoved v posnemanje. Kristus sam je že prej ravno predvelikonočno dobo zaznamoval kot postni čas. „Prišli bodo dnevi, ko jim bo ženin odvzet, in tedaj se bodo postili.“ (Luk 5, 35.)

Sicer pa nam zgodovinski dokazi spričujejo, da je ta post od nekdanj imela iztočna in zatočna cerkev. To spričuje pismo cerkvenega očeta (Ireneja) (2. stol.), ki nam ga je ohranil Evzebij. Ondi je naravnost govor o štiridesetdanskem postu s pristavkom, da je bil ta običaj že takrat splošno sprejet.¹⁾ — Tudi Tertulijan govori o tem postu, s prepričanjem, da izhaja od apostolov. Sv. Bazilij († 379) poroča, da se je velikonočni postni red ob njegovem času spolnjeval ravno tako, kakor v prejšnjih sto-

letjih.²⁾ Ob njegovem času pa je bil, kakor je dokazano, 40danski post v navadi.

Da je bil 40danski post v rabi tudi v zatočni cerkvi, spričuje poleg družih n. pr. sv. Jeronim, ki terdi, da je ta post apostoljsko izročilo.³⁾ Tudi Leon V. ga imenuje apostoljsko naredbo.⁴⁾

Kakor pa so bile razne cerkve edine v tem, da so imele 40danski post, bila je med njimi vendar razlika glede pričetka tega posta. Nikjer se niso postili 40 dni neprenehoma. Izvzete so bile namreč nedelje. Če je postni čas obsegal šest tednov, imel je samo šest in trideset postnih dni. Po nekterih iztočnih cerkvah se tudi ob sobotah niso postili. Po drugodi velikega tedna niso všteli v 40danski post, ker se je v ta teden zavoljo terpljenja in smrti Jezusove itak moralo postiti. Pomniti je slednjič, da več iztočnih cerkev ni praznovalo Velikonoči istočasno z zatočno cerkvijo, ampak z Judi. Tudi veliki četrtek v spomin vstanovitve presv. Rešnjega Telesa svoje dni ni bil postni dan.

Da bi se pa vendar pri vseh teh okoliščinah in razlikah obdrževalo in spolnjevalo število štiridesetih postnih dni, pričeli so v dotičnih cerkvah s postom toliko prej. Segli so zavoljo tega po dnevih in tednih nazaj, proti „Razglašenju Gospodovemu.“ V rimski cerkvi so se držali šestih tednov še do 7. ali 8. stoletja, ter imeli 36 postnih dni. A postiti so se začeli že pepelnično sredo, ki se je za papeža Gregorija V. imenovala „Caput Quadragesimae.“

Na ta način so dobili 40 postnih dni. Po družih krajih pa je trajal postni čas sedem, osem, ali celo devet tednov. Nedelja šestega tedna pred Velikonočjo se je sploh imenovala kvadragezima. Vsled tega se je čisto primerno imenovala nedelja sedmega tedna kvinkvagezima, ona osmega tedna seksagezima, in ona devetega tedna septuagezima, ali slovenski: petdesetnica, šestdesetnica, in sedemdesetnica.

Da bi se v tej zadevi dosegla edinost za vso cerkev, določilo se je najberže v 8. stoletju, da se ima štiridesetdanski post povsodi začeti z pepelnično sredo, ter obsegati, izvzevši šest nedelj po 40 postnih dni. V spomin nekdanjemu običaju pa so tri prejšnje nedelje ohranile svoja prvotna imena kvinkvagezima, seksagezima in septuagezima. Čas teh treh nedelj ima biti nekaka vpeljava postnemu času. Ta vravnava štiridesetdanskega posta velja do dandanes.

(Dalje nast.)

Velečastitemu gosp. župniku J. Mraku.

Bog živi te,
Naš župnik prečastiti!
Naj ti rosi
Svoj blagoslov nebo.
Razperši roj
Skerbi ti derzoviti,
Da dviga duh
V višave se prosto.

¹⁾ Basil. homil. 30, quaest. I. de jejun.

²⁾ Hier l. c. Nos unam Quadragesimam secundum traditionem Apostolorum toto nobis orbe congruo jejunamus.

³⁾ Leo M. Sermo 4. de Quadrag.: Nunc sollicitus et devotius est exequendum, ut apostolica institutio quadraginta dierum impleatur.

*) V škofijski cerkvi se vsak dan pri ss. mašah privzema molitev za pohleven dež. (št. 16.) Vr.

¹⁾ Euseb. Hist. eccles. Lib. V. C. 24.

Glasove čuj,
 Ki v tihi mrak doneči
 Za blagor tvoj
 Iz sere puhté otrók!
 Oj oče nam!
 Iskreno te ljubeči
 Ti kliče vsak:
 Ohrani nam te Bog!

F. Š.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. V proslavo sv. Očeta Leona XIII je preteklo nedeljo verlo društvo katoliških rokodelskih pomočnikov napravilo spomina vredno, zelo mično in podučno

Večernico

v svojem domu, Poljske ulice št. 10. Vspored je bil prav modro vbran. I. Petje in deklamacije itd. vse sv. Očetu Leonu XIII v hvalo in na čast; II. Izverstvo zverševana g. Finžgarjeva igra „Nameravani štrajk“ kot nalašč za sedanji čas. Kakor so bili v oddelkih vsporeda zastopani razni stanovi, tako so bili tudi med poslušavci in gledavci, djali bi, prav razni stanovi, duhovskega in deželskega stanú. Petje je vodil in sodeloval pridni gospod Sax. Junaški igralci pa so s svojo spretnostjo in moškim obnašanjem vse navdušili, pa tudi v „nameravanem štrajku“ vse previdne prepričali, kako nespametno delajo rokodelci ali pa drugi državljani, kateri precej poslušajo kake tuje sleparje (ali tudi domače zapeljane prostomišljake) in se jim dajo premotiti v tem, kar mora vsakemu poštenemu človeku biti prvo in naj svetejše. Res, verli gg. rokodelski pomočniki, pod vodstvom gorečega gosp. predsednika, prav dobro ste se obnesli tudi ta večer, kakor tudi že tolikrat poprej. Slava!

S Krasu. († Župnik Jož. Koman.) V teržaški škofiji so bili trije bratje Komani duhovni. Najstarejši, Jakob, je že davno umerl kot župnik-dekan v Škednju (Ščedni) pri Terstu, drugi brat je sedanji župnik Ivan Nep. K. pri Veliki Materi Božji (pri jezuitovski cerkvi v Terstu), in tretji, Jožef Koman, je umerl v Sežani, po dolgi bolehnosti, dne 24. marca pretekl. mesca. Bil je ranjki gospod „Jusi.“ kakor so ga znanci in prijatelji po domače imenovali, kaj blaga duša. Leta 1859 je prišel kot kapelan v Sežano, tedaj še odvisno od matere fare Povirske. Tri leta potem, 1862, ko se je v Sežani vstanovila nova neodvisna župnija, je bil v cerkvi skoro enoglasno izbran za župnika — s fižolom. Patronat Sežanske župnije ima namreč občina, in pravico izvoliti si župnika imajo vsi gospodarji skupaj. Leta 1862, ko so med prosilci izbirali si župnika, so stavili v tri posode, ki so stale na posebni mizi v cerkvi in so pomenjale tri gospode prosilce, vsak povoljno po jedno zerno fižola. Čversti in prijazni gosp. kapelan Jožef Koman je največ fižola dobil, in s tem poterjen bil za župnika. Celih 31 let se je pokojni g. Jožef trudil in marljivo in neumorno deloval kot župnik v Sežanskem vinogradu Gospodovem. Posebno je skerbel za lepoto hiše Božje za svojo župno cerkev. Najpred se je razširila, potem pa še podaljšala, da je sedaj jedna najlepših cerkvá na Krasu. Vse je skoraj ponovljeno v cerkvi: veliki

altar sv. Martina, za katerega je pokojnik dal čez 1000 gld., nove orglje, nov kerstni kamen, nove klopi, nov križev pot, nova dragocena cerkvena obleka ... to bo „monumentum aere perennius“ (stalni spomenik) blagega, gostoljubnega, darežljivega gospoda Jusi-ta. Zató pa ni zapustil niti toliko denarja, da bi za pogrebne stroške zadostovalo. Dvakrat je za svoje župljane poskerbel sv. misijon, vpeljal nekaj bratovščin, bil velik dobrotnik šolske mladine. Obhajal je veliko let „Šmarnice,“ zato ga je Bog k sebi poklical v dan Matere Božje sedem žalosti: v petek dne 24. marca. Na svoj god, sv. Jožefa dan, je zadnjikrat maševal, in gotovo se iskreno priporočal mogočnemu zavetniku za srečno zadnjo uro. Slovesnega pogreba na oljčno nedeljo, 26. marca, se je udeležilo primeroma mnogo duhovščine iz vse okolice, menda 25, dasiravno imajo duhovni pastirji ravno takrat veliko opravila. Natlačeno polna je bila prostorna cerkev, in ko je po odpetih večernicah za mertve, in že povsod znani lepi pesmi: „Blagor mu, ki se spočije!“ itd. stopil na leco župnik Repentaborski, ter po besedah evangelijskih: „Kadar se je večer storil, reče gospod vinograda svojemu hišniku: Pokliči delavce in daj jim plačilo“ (Mat. 20.) v kratkem govoru se od pokojnika poslovil in v njegovem imenu za odpuščanje prosil in ga v molitev priporočal, se je v marsikaterem očesu solzica zasvetila, in serčna molitev je k nebu puhtela: Č. g. Jožef Koman naj v miru počiva — in v raju veselje večno vživa!

Iz Hrenoviške fare, 18. aprila 1893. (Blagi deklici v spomin.) Kakor je že navada, začne se vsak dopis z „dežele“ večinoma s popisovanjem kake večje ali manjše nesreče, kake druge novosti itd. Naj tedaj še jaz pričnem z ognjem. Navadne novice so letos: „Gorelo je!“ Tako se je tudi v naši fari, letos že v drugo, slišal ta strašanski glas.

V petek, 14. t. m., šli so prebivalci na Dilcah, pri znani „Škerjančevi“ gostilni, vsi spat, in ko so reveži ravno dobro pozaspali, kar se prikaže na stari Škerjančevi hiši, kakor se po navadi govori, „rudeči petelin.“ Pričelo je goreti, ljudje so vsi spali. Samo v bližnji vasi sta dva mladenčca še čula in sklicavala berž druge tovarše in skupno so tekli k Dilcam, kjer so si prizadevali reševati poslopja, kolikor je bilo mogoče. V tej strašni, nesrečni uri spal je tajnik naše Hrenovške županije v svojem stanovanju v stari Škerjančevi hiši in ravno tam njegove tri hčerke. Kar neprevidoma se posveti od zunaj in krik: „Ogenj! Gori!“ zdrami vse. Oče z eno hčerko je še srečno (seveda, že tudi nekoliko opečen) ušel iz ognja. Ali ostali dve hčerki bi bili pa skoraj zgoreli, kar v ognju, ki je padal z goreče strehe ravno pred hišo. Pogumnima mladenčema posrečilo se je, obé deklici vsaj žive rešiti. Izlekli so ju strašno opečene iz ognja. Starejša, Emilija, bila je po životu opečena, mlajša pa bolj po obrazu sežgana. Emilija bila je pri čisti zavesti drugo jutro prevedena s svetimi zakramenti po našem v. č. gospodu Ivanu. Dan poznejše, v nedeljo zjutraj, preselila se je blaga duša iz solzne doline, kakor za gotovo upamo, tje gori v rajske višave k našemu dobremu Pastirju, kateri je dobro ovčico poklical k sebi, v tem ko mlajša, sicer hudo opečena, vendar še živi. Po hudi vročini in strašanskem terpljenju preselila se je v kraj, kjer, kakor za gotovo upamo, za njo ni več nobene vročine. Pokojna bila je še le med 15. in 16. letom, vseskozi je kot tiha,

ponižna vijolica cvetela med svetom; oskerbovala je, kot starejša hči, svojo mlajšo sestrice, kot najboljša mati. Pisatelj teh verstic je še v petek, 14. t. m. govoril z njo. Priljubljena bila je vsakemu, kdor jo je poznal. Danes smo telo izročili materi zemlji, njena duša pa že zaupljivo vživa plačilo, ktero ji je bilo pripravljeno in tudi nas čaka, če si ga bomo zaslužili. Bog ji daj večni mir! S. D.

V Železnikih so v noči od 20. na 21. (v čertek po noči) v obeh ondotnih cerkvah roparji zverševali svoj satansko-tolovajski posel. Kakor se da po okoliščinah soditi, moral je eden zmed lopovov biti v farni cerkvi skrit, ker niso bile duri zakristije na evangelijski strani, skoz katere so prišli v cerkev, nič poškodovane. Ulomiti so pa vtegnili najpred na pokopališču v mertvašnico, vzeli ondi 2 krampa, in z enim vlomili siloma skoz zakristijska vrata v cerkev. Ker je bila le-ta že pred 22 meseci oropana, je previdni cerkvenik o časih, ko se v njej ni maševalo ali kadar ni morala odperta biti, cerkveno skrinjico spravljaj ali skrival v varni kraj. In tako je bila cerkev obvarovana škode razun one pri vratih in nekaj malenkosti, katere so hudobneži, menda iz jeze, da jim je spodletel njih satanski namen, provzročili. Pri farni cerkvi pa cerkvenik ni mogel skrinjice odnašati v varni kraj, ker je bila vzdana v altarno menzo. To so hudodelniki s krampom, iz mertvašnice odnesenim, razdajali, ter skrinjico odnesli z nabranim denarjem vred. Škoda ni natančno znana, pa preveč je, kar je je. (Sodijo jo na 40 gld.) Bog daj, da bi se prišlo na sled nesramnim bogoskrunežem, ker bi se prišlo s tem vsem, morda krivim sodbam, v okom. Da bi bili storili to domačini, komaj se more misliti, marveč mora ta hudodelstva zverševati kaka tajna roparska družba, ker se čuje o sličnih hudobijah zdaj tu, zdaj tam. Gosposke pa, kadar jim pridejo taki krokarji v roke, naj bi dobro gledale, s kom imajo opraviti, ter naj bi odmerjali kazni, zlasti pogostne in stroge poste, in „superlativo.“ Dokler se namreč taki tigri ječ ne bodo bali, marveč se z njimi še bahali — kar se pogosto čuje, — ostudnosti in hudobij ne bode konec.*)

L.

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dalje.)

V. Božja je naša cerkev, ker je katoliška in apostoljska.

Sin božji se je včlovečil, da odreši in zveliča vse ljudi: zatorej je tudi svoje učence poslal vsem ljudem oznanjevat, kar je on učil, rekoč: „Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsem ljudem.“ (Mark. 16, 15.) Zagotovil je tudi, da svete cerkve peklenska vrata ne bodo premagala, da bode stala do konca svetá. (Mat. 16, 18.) Jezus Kristus je potemtakem ustanovil cerkev, ki mora biti katoliška, ali vesoljna. In to znamenje ima naša sv. cerkev v najpopolnejšem smislu te besede, in je torej delo božjih rok.

Katoliška je naša cerkev, ker je splošna gledé na čas. Človeku je odločenih kakih 70 ali 80 let, sv. cerkev se je pa začela z Jezusom Kristusom svojim stvariteljem, in od te dobe ni bilo trenutka, v katerem bi bila prenehala. Vse druge verske družbe so iz po-

*) Cerkvni roparji pa naj bi pomnili, kar se je zgodilo bogoskruncu v Zadru (Gl. v današnjem „Listku“), in kaj bo še le v večnem ognju!!

Vr.

znejši dobe; in vsakemu drugovercu lahko povemo, katerega leta se je njegova zmota pervikrat pokazala. Katoliška je naša cerkev, ker ni omejena na posamezne kraje. Razširjena je po vsem svetu; svoje korenine in svoje veje razprostira vedno dalje in dalje. Katoliška je naša cerkev, ker ljubi vse narode sveta kot svoje otroke. Nobenega ljudstva od pogernjene mize ne odriva, ampak vsakemu postreže po njegovih potrebah. Splošna je cerkev, ker skerbi za celega človeka; krepi mu vse moči, vzgaja mu vse zmožnosti, bistri mu glavo s svojim naukom, pa mu blazi tudi serce. Zadovoljuje ga v mladosti in starosti; osrečuje ga časno in večno. Res, katoliška ali vse-splošna je naša cerkev, ker si je vedno prizadevala in si prizadeva, vsem biti vse.

Kako da skerbi sv. cerkev za vse ljudi po vseh krajih svetá in za v kakoverstne potrebe, kaže nam vseobsežno delovanje sv. očeta Leona XIII. Ker sami ne morejo potovati na vse kraje, pošiljajo svoje pastirske liste po svetu, in tako sega njihov glas iz Rima tudi pri nas do zadnje gorske vasi. V treh svojih pismih so svarili resnobno pred tako zvanimi prostimi zidarji, ki bi radi ves sedanji svet prevergli. sv. vero v Jezusa zaterli, potem pa bi človeško družbo iz novega po svojih popačenih naukih vredili ali sezidali. V nekem drugem listu so sv. oče spregovorili o delavcih in njihovih zadevah resne besede. Rekli so, da sedma božja zapoved do konca sveta ne zgubi svoje veljave, in da je greh krasti, po sili jemati je pa še hujša krivica. Bogatinom pa, ki ne poznajo kerščanskega usmiljenja, ker ne poznajo Kristusa, so zapretili, da je zatiranje ubogih vdov in sirot, da je zadrževanje in utergavanje zaslužka delavcem in najemnikom vnebovpijoči greh in da jih bode Bog neozdravljivo udaril, ako s svojimi delavci nekerščansko ravnaajo. Nadalje so pisali sv. oče o dobri kerščanski vzgoji nedolžnih otrok, katerim je treba kerščanskih šol, v katerih se dete pred vsem uči Boga spoznavati in ljubiti, stariše lepo imeti, cerkev poslušati in posvetne oblasti ubogati. Verhu tega treba, da imajo otroci same lepe vzglede kerščanskega življenja pred seboj, da učitelji sami tako vzgledno živijo, kakor v šoli lepo učijo. Saj nauki le mičejo, vzgledi pa vlečejo. Delovanje papeža Leona XIII je katoliško. Silno na skerbi je sv. očetu razširjanje sv. vere med one nesrečne narode, ki o Jezusu in Mariji še nič ne vedo in nič o zapovedih božjih, ki so za naše življenje, kar so v temni noči prijazne zvezde, vodnice za samotnega popotnika. Največo pozornost so obrnili sv. oče na uboge zamorce v vroči Afriki. Posebno muhamedanski Arabci so namreč te siromake lovili in jih trumoma gonili v strašno sužnost. Blagodušni Leon XIII so javno pred vsem svetom povzdignili svoj svarilni glas zoper grozno krivico in posrečilo se njim je vsaj toliko, da ubožcev ne smejo več na sejnih očitno prodajati, kakor bi bili živinčeta. ne pa otroci božji in dediči nebeskega kraljestva. Dalje so o pogubnih dvobojih spregovorili resno besedo, kakor so obsodili gerdo sovraštvo med raznimi narodi, ki so vendar vsi od Boga Očeta vstvarjeni za nebesa.

Ob kratkem, ni ga vprašanja, ki zadeva srečo ali nesrečo kerščanskega svetá, za katero bi se sv. oče ne zanimali, katerega ne bi imeli na svoji skerbi. Da pa zboljšajo slabe čase, priporočajo vsakoverstne pripomočke. Najbolj naglašajo molitev, kakor so sami mož molitve, posebno pa cenijo in priporočajo sveti

rožni venec, s katerim je svojedobno sv. Dominik krivoverce zopet pridobil za sv. cerkev in s katerim je od Boga po mogočni Marijini pripomoči sprosil, da se je med narode zopet povernil blaženi mir in pokoj. Da bi se kerščansko življenje v domači hiši pomladilo, priporočajo bratovščino sv. družine, ki ima tri najlepše vzglede za vsako kerščansko hišo; možje se naj ravna po uglednem življenju delavnega in poterpežljivega očaka Jožefa, žene naj posnemajo naj-pobožnejšo pa tudi najbolj skerbno gospodinjno deviško mater Marijo, otroci pa naj rastejo v vsem dobrem in naj bodo pokorni svojim starišem po vzgledu nebeškega Deteta. Prav toplo nam priporočajo češčenje presvetega Serca Jezusovega, ki nas tako neizrečeno ljubi, mi se pa tako redko njegove ljubezni spominjamo. Da bi se med nami udomačila ljubezen do božjih dobrot in bogastev in bi ne hlepeli toliko po časnem premoženju in po ničemurnih veselicah, v ta namen nam priporočajo tretji red sv. Frančiška. Nadalje želijo, da prebiramo dobre knjige, nas svarijo pred škodljivimi časopisi, nam priporočajo odpustkov polne bratovščine, pobožne družbe, katoliške shode in kar je temu podobnega. Ali potemtakem nisem povedal resnice, ki sem dejal, da je delovanje našega ljubljenelega Leona XIII. katoliško, obsejajoče ves svet in ozirajoče se na vse potrebe človeške družbe?

Prava cerkev mora biti kakor edina, sveta in katoliška, tako tudi apostoljska, ker je Jezus apostole poslal po vsem svetu, je obljubil le njim, da bode ostal pri njih do konca sveta, postavil je le nje za svoje služabnike in delivce božjih skrivnosti. In tudi to znamenje božje vstanove nosi naša sv. cerkev na sebi. Apostolska je, ker izvirajo njeni nauki, njeni zakramenti, njene oblasti od apostolov. Kar poroča sv. evangelist Lukež o prvih kristjanih, da so bili stanoviti v nauku apostolov in pa v lomljenju kruha in pa v molitvah (Dej. ap. 2, 42), to še danes doslovno velja o katoliških kristjanih. Apostolska je naša cerkev, ker živi pervak apostolov sv. Peter, njen verhovni poglavar, še vedno v svojih pravnih naslednikih rimskih papežih, zato imenujemo papežev sedež v Rimu „apostolski prestol.“ Nasledniki drugih sv. apostolov so pa vsi katoliški škofje, ki živijo v milosti in ednosti z rimskim papežem. Tako je naša sv. cerkev še vedno zidana na temelju, ki je Jezus Kristus kot vogelni kamen in apostoli so nosilni stebri tega božjega poslopja, o katerem piše sv. Pavel, kakor je le on vaju, svojim Efežanom: „Vi niste več gostje in tujci, ampak ste someščani svetih in domačini svetih in domačini božji: vzdani na podstavi apostolov, medtem ko je Jezus Kristus vogelni kamen, na katerem je vse poslopje zgrajeno in raste v sveti tempelj v Gospodu, v katerega ste tudi vi vzdani v prebivališče božje v Duhu.“ (Efež. 2, 19—22).

Katoliška in apostoljska ni nobena druga verska družba, ker nobena ni za vse čase, za vse kraje in za vse ljudi, in ker nobena nima od Kristusa ali od apostolov pooblaščenih poglavarjev. Člani drugoverških družeb so podobni zgubljenim ovčicam, ki niso hotele in še nočejo poslušati milega glasú nebeškega pastirja. Nekatere najdejo po božjem usmiljenju zopet pravo pot k čedi Kristusu, veliko jih pa pokoljejo volkovi. Le naša cerkev je resnično katoliška in apostoljska, ker ima le ona vse lastnosti in prednosti prave cerkve Kristusove. Zato pa darujmo serca od Boga nam dani mili materi sv. cerkvi. Verujem v sveto katoliško cerkev!

Z Dunaja (Gostoljubnost in njen blagoslov.) Eden mojih prijateljev, ki sem ga pred nekaj časom obiskal, mi je na sprehodu pravil dogodbo, ki se je godila v tistem kraju in obudila mnoge govorce med ljudmi. Ker pa res daje marsikaj misliti, ne morem si kaj, da jo naznamim za ljubo „Zgodnjo Danico.“ (Prav hvaležni smo toraj za naslednji tako podučljivi in ginljivi spis, ki naj ga blagi čitatelji nikar ne pregledajo. Vr.)

Mašnik iz kapucinskega reda je nekega večera ves oprasen in utrujen prišel v neko malo občino. Bilo je v najbolj vročem poletnem času, in v prvi gostariji naj bogatejšega moža v vasi popraša ženo, ki je imela ravno s perilom opraviti, če bi mogel tukaj prenočevati. Žena reče, naj malo poterpí, bo z možem govorila. Gospodar pokuka skoz okno velike gostilniške izbe in popotnika ogleda bolj natanko. Nato v pričo več gostov odgovori: Povej gospodu, da ga ne moremo sprejeti, najberž da tudi nima denarja in za tacega ne dam lepe sobe, ki jo imam za tuje goste! —

Žena gre in naznani Patru, da tukaj ne more prenočiti. Potnik priljudno prosi za zamiro, da se je derznil nagovarjati, se priporoči in dobrovoljno dalje gre. Žena odhajajočem še zakliče: Gospod, poprašati bi utegnili precej v prvi kerčmi, tam boste skoro gotovo sprejeti! —

Častitljivi mašnik je poslušal nasvet; že kacic sto stopinj od prve bila je druga, pa bolj ubožna gostarija; vendar pa je trudni popotnik tudi ondi poprosil za prenočevanje, šel naravnost v sobo, v kateri je naletel kerčmarja, njegovo ženo in dva druga moža, ki so se prav goreče med seboj pogovarjali. Pater prijazno družbo pozdravi in vpraša, če bi mogel tukaj dobiti kako sobico za prenočevanje, ker je od dolgega potovanja v naj večji vročini že ves utrujen in zdelan in skoro ne več zmožen hoditi še do druge vasi. Nemudoma sta kerčmar in njegova žena na nogah, služabniku Božjemu roko poljubita in odgovorita: Častitljivi gospod, štejemo si v posebno srečo, da moremo zopet enkrat mašnika prenočevati. Pri nas smo sicer le revni ljudje, vendar bomo poskerbeli, da po dnevnem trudu dobite dobro večerjo in pa kapljo naj boljšega vina, ker imam še od kaj več let starine v kleti.

Osupnjen je bil popotnik od tolike prijaznosti in tako nepričakovanega sprejetja pri teh čednih ljudéh. Kerčmar in njegova žena sta si nato dala veliko opraviti po gostilni, čast. pater pa se je v sobi pogovarjal z omenjenima možema, jima marsikaj pojasnoval o sedanjih zadevah, marsikaj svetoval, in ko sta odšla domú, je molil „brevir,“ svoje duhovske ure. —

Uro potem že povabi pridni gostilničar patra v drugo sobo na pripravljeno večerjo; pri jedi se z njim prijazno pogovarja, marsikaj popraša, poslednjič pa odhajoč mu voši lahko noč. Še zvečer se dalje pomeni z ženó, kako bodeta zjutraj patru postregla, da tako redki gost more zadovoljen dalje iti. Gospodinja pa je večkrat ponavljala besede: „O, ta dobri gospod nam bodo še srečo prinesli v hišo!“ Naj večje veselje pa, ki jima počivati ni dalo, je bil dogovor, kako mu bodeta odgovorila, ako odhajoč praša zarad plače, ker sklenila sta bila, da ne beliča ne sprejmeta za vso postrežbo.

Noč je pretekla. Zazná se raj lepši dan, ki se more misliti; prijazno solnce razlija žarke čez hrib

in dol, naj manjše sapice in vetra ni čutiti. Na vse zgodaj vstane gospodar in opomni hlapce, da kar je moč naj brez šuma opravljajo svoja dela, da ne motijo trudnega popotnika v počitku.

Kako je pa med vsem tem ostermel gospodar, ko so zjutraj znanci mimo šli in mu povedali, kaj se je po noči zgodilo pri sosedu, poprej omenjenem bogatem gostilničarju... Že proti 12tem namreč sta prišla dva na videz prav imenitna gospoda, bila sta pa v resnici nevarna tatova in sleparja, in ko so vsi spali, sta vlomila v kaso, ki je bila v izbi za ptujce, tam sta ukradla ves denar in tudi kar je bilo papirnate vrednosti in sta zginila še pred zorom, ne da bi bil kdo opazil. Vse to se je poterdilo in bogati mož ki je bil tako slabe volje sinoč do patra, je bil čez noč postal berač! Zvedeli so tudi, da je k temu še na svoje premoženje bil že tudi veliko denara vzel na posodo; vse so mu toraj prodali in sam je potem služil za hlapca pri svojem starejem bratu. In ako je to iznenadilo blagega čitatelja, ne bode ga manj osupnil — konec prihodnjič.

Večni Pastir.

Dalj ne išči več, ovčica:
Ljubi Jezus, zvest' Pastir
Čaka, moja Te dušica,
Da že najdeš ljubi mir. —
Rosi name žarke Svoje.
Da te ljubi serce moje,
In pred grehom ti ga brani,
Da ga nikdar več ne rani.

Le od Tebe dá voditi
Duša moja se zvestó.
Noče več Te zapustiti:
„Ljubi, ljubi Te serčno.“
Hrani s Svojim me Telesom,
Da nadaljam pot k nebesom.
V svetem raju dom je srečni,
Tam Pastir kraljuje Večni.

M. Jerančič.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj.)

a) Glavni namen:

Krivoverci in neverci.

b) Posebni nameni.

1. **Ss. Filip in Jakob.** Ta in vsak dan meseca vse naznačene pa še ne zabeležene ali hipoma vstale zadeve. Neomejeno zaupanje v Marijo.

2. **S. Anastazij.** Milostno odvernjenje prevrata, vojske in drugih kazni. Borilci za vero, pravico in resnično prostost.

3. **Najdenje s. Križa.** Zmaga križa nad svetom. Hudo bolni in umirajoči. Najbolj stiskani prosilci. Pomoč v preveliki cerkveni potrebi v mnogih velikih mestih.

4. **S. Monika.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Hudo skušane družbinske matere. Vstanovitev od sv. Očeta tako priporočane družbe sv. Družine.

5. **S. Plj V.** „Duhovni in obhajanci.“ Povzdig kat. tiska

na Avstrijskem. Na krivih potih se potikajoči družbinski člani, znanci in prijatelji.

6. **S. Janez pred lat. vrati.** Množenje Serca-Jezusovega pobožnosti. Rešitev od duha terdoserčnosti in nemiró.

7. **S. Stanislav.** Rusija in Poljska. Mestna in tovarniška mladež, ki je bila brez nadzorstva. Pridobitev dobrih učnih moči (učiteljev.) Mnogo kupčijskih in prodajalskih zadev.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe — Hči priporoča bolno mater, da bi na priprošnje žalostne Matere B., presv. Družine, ss. Franciška in sv. Antona jo Bog rešil hude bolečine v glavi. Enega zdihljeja k Naši lj. Gospej prosi slehernega, kdor bo to bral. — Prav blag gos. od se priporoča v molitev za tolažilo v hudih bridkostih in žalovanji po svojih nepozabljivih dveh ranjih in to na priprošnje žalostne Matere Božje in sv. Jožefa. — Blag mladeneč, da bi ga Bog na priprošnje N. lj. Gospe in sv. Janeza Ev. obvaroval posvetnosti. — Več diakov za napredek v čednosti in vednosti.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Vmeščeni so bili 24. t. m.: V. č. g. Fr. Povše, župnik na Ježici, za kanonikat v Novem mestu: č. g. Sim. Zupan, kat. v nunskih šolah v Škofji Loki, za župnika na Ježici: č. g. kurat Mat. Sitar, za župnika v Št. Juriji pri Šmariji: č. g. Andr. Šimenec na župnijo Št. Lovrenško na Dolenjskem. — 23. t. m. je bil kanonično vmeščen Konstantin vitez Steinberški na beneficij „pri Božjem grobu.“ provizor v Zwickenbergu na Koroškem.

Terst. Č. g. Liberat Slokovič, upravitelj v Salvoru, je postal subsidijar v Žimnu; na njegovo mesto pride č. g. Ant. Židarič, od S. Marije D. na Krasu; č. g. Čedomil Korbar, duh. pomočnik v Žminju, je postal kaplan v Pičnu; č. g. Iv. Marchio gre za kapl. v Buj; iz Buj za kapl. v Umago gre č. g. Gini.

Terst, 26. apr. Premilostni teržaški škof so se s prevzviš. nadškofom goriškim danes odpeljali v Rim. Včeraj se je prečast. kapitelj in duhovščina od Njih poslovil in voščil srečno popotovanje. Romarji naši odrinejo 15. maja. — Proč. častni kanonik in dekan Juri Jan gre v pokoj.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa bode imela prihodnji četrtek, 4. maja, svojo mesečno pobožnost v Uršulinski cerkvi. Ob pol 8ih zjutraj bo sv. maša z blagoslovoma in skupno sv. Obhajilo. Nemške pridige ob pol 6ih zvečer ne bo, ker so šmarnice nemške v stolnici.

Občina Šmihel-Stopič na Dolenjskem si je prevzvišenega knezoškofa dr. Jakoba Missia izvolila za častnega občana. Naročila je v ta namen zalo diplomu, katero je „Katoliška tiskarna“ prekrasno izveršila.

Prečast. g. župnik Janez Kaplenek, ki je umrl 6. apr. je 25 lét skerbno pasel katoliške ovčice na Blokah kot vesten in skerbni duhoven, posebno goreč za hišo Božjo, katero je popolnoma prenovil in oskerbel.

† **Na Brezovcu** je v nedeljo ob 11ih dopoldne, 23. t. m., umrl prečast. gospod župnik Janez Potočnik, zlatomašnik,

duh, svetnik, posestnik zlatega križca za zasluge itd., previden večkrat s ss. zakramenti. Bil je rojen pri sv. Lenartu nad Škofjo Loko 9. rožn. l. 1813. mašnik posvečen 3. avg. 1841. Bil je poštenjak prve verze v vsakem oziru, ljubljen in spoštovan od vsakega, kdor ga je poznal. Kaj je vse storil svojim ljubljnim Brezovcem, to se ob kratkem ne dá popisati. Delal pa je neutrujeno do zadnje kratke bolezni. Prelep pokop je imel 26. t. m. Bog mu daj večni mir.

Šmarnice. Milo in prijetno se je oglasil z Jaga zvonček v prid letosnjih Šmarnic, ki naj bi se obhajale po vsi Sloveniji, in povsod kjer koli bijejo katoliška srca; pa prostor je napolnjen, torej spis prihodnjic. Knjižic za ljube Šmarnice pa se med drugimi dobiva lepo število še pri Blaznikovih naslednikih z naslovom: Šmarnice naše visoke nebeške Gospé Marije D. Tretji letnik; drugi natis. Spisal L. Jeran. Cena vez. 90 kr.; z zlato obrezo 1 gld. 20 kr. Ta letnik utegne za sedanjí čas posebno dobro služiti, ker obsega tudi „Cvetlice iz verta večnosti.“ „Lilije iz verta Marijinih otrok“ itd.

Grozovito bogoskrunstvo in strašna kazen. Časnik „Dalmacija“ v Zadru 6. t. m. pripoveduje naslednjo dogodbo: Nesrečen človek, kteremu ni bilo mar za dušo, je velikonočno nedeljo pristopil k sv. Obhajilu brez poprešnje spovedi, in kakor da bi mu to ne bilo še dosti strašno, ni zavžil presv. Hostije, temuč jo je vtaknil bogoskrunsko v denarni mešič. Ko pride domú, ga je hudobni duh zapeljal v novo strahoto, da je pri mizi ven vzel sv. Hostijo in kakor v šali rekel svojim tovaršem: Vi jejte to, jaz pa bom to-le: Toda z Bogom se ne dá norčevati, pravi sv. Duh; strašna božja šiba je zadela hudodelnika: berž ko je izustil one besede, v trenutku začuti nepričakovano bolečino, vsied ktere kakor od strele zadet kmalo nato telebni mertev na tla in v tistem trenutku postane črn. — Koliko grozo je ta slučaj med kristjani obudil, si sleherni lahko misli.

Varite cerkve! V Želimljah pri Igu hudodelnik, zrel za narspodnji pekcl, je storil strahovit božji rop! Ukradel je iz tabernakeljna moštranco in ciborij s presv. Rešnjim Telesom in se v žagradu kelih in nekaj cerkvene oprave.

G. Iv. Parma, policijski nadkomisar v Ljubljani, je na lastno prošnjo po 45letni službi šel v pokoj, in priznan mu je naslov in značaj policijskega svetnika.

Revež obstreljenec J. R.*)

Žalostno zvonijo
Od št. Lenarta,
Ker slovo glasijo
Robič Janeza.

Aleluja pela
Sveta Cerkev je,
Njega smert zadela
Žalostna čez vse.

Topič si nabiva,
Da se vse iskri,
Grozna moč streliva
Topič razdrobi.

Hiša v kervi plava,
Mati jočejo,
Omedleva glava —
Mašnik pridejo.

Ko se je spovedal,
In prejel Boga,
Že ni več spregledal,
Loči se s sveta.

Na pravici spava
V cvetu mladosti,
Nam nauke dava;
Poslušajmo vsi!

Persti leve roke
Odletijo v zrak,
Zdaj kervi potoke
Toči siromak.

Bil sem mlad ko rosa,
Duha vedrega,
Pa me smertna kosa
Je odrezala!

* * *

Spejmite svarilo —
Nikdar streljati!
Aleluja — milo
Naj iz sere doni!

Simó Gaberc.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Jan. Stanovnik 1 gld. — Bl. M. Jereb 1 gld. — J. M. 18 kr. Pl. A. Sorodolski 4 gld. — Preč. gosp. dek. Anton Aleš 5 gld. iz obljube zarad srečne povernitve iz Rima. — Z napisom „Za pridne dijake“ 2 gld. — Č. g. J. A 1 gld. 50 kr. — Nekdo 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimen 1 gld. — Iz Škofje Loke po č. g. S. Zupanu 25 gld. — Neža Kukovič 1 gld. — Č. g. Ferd. Erker 5 gld. — Č. g. O. E. Zupet, katehet v Novem Mestu, 7 gld. 27 kr. Jak. Mencinger po č. g. Ferd. Čekal-u 15 gld. — Iz Polh. gradca po č. g. I. Volku 13 gld. 66 kr.

Za razširjanje sv. vere: Iz Škofje Loke po čast. g. Simonu Zupanu 10 gld.

Za varhe Božjega groba: Iz Reteč še 90 kr. — Č. g. Dom. Janež z Gore 4 gld. 50 kr. — Raka po č. g. župniku 8 gld. — S Kovora po č. g. župniku 1 gld. — Iz Žirov po č. g. žup. Vidmarju 4 gld. 50 kr. — Po preč. g. dek. Andr. Drobniču: Šmarije 4 gld. 25 kr., — Zatičinja 3 gld. 95 kr. — Kopanj 2 gld., — Lipoglav 2 gld. 50 kr.

Za cerkev sv. Jožefa a Prjedoru: Gdčnj. Iv. Zakotnik 5 gld. — Po preč. g. kan. J. Rozmanu 2 gld. — Z namnjem „H. Lipalj Dobrunje“ 5 gld. — Tretjeredniki v Vipavi po č. g. Fr. Rajčeviču 12 gld. — M. B. 1 gld.

Za brat. S. R. Telesa: Čast. g. žup. Fr. Klemenec z Unca 8 gld. 30 kr. — Č. g. duh. pastir S. Robič s št. poške gore 7 gld.

Za Marijanišče: Č. g. žup. Ant. Klemen 5 gld.

Za Macdonijo: Neim. 1 gld.

Za najpotrebniše misijone: Neim. 1 gld.

Za Leopoldovo družbo: Neimen. 1 gld.

Za Marianhill: Č. g. Fr. Tavčar 1 gld.

Bratorštini za duše v vica: Po čast. gos. kapl. J. Volku iz Polhov. gradca 10 gld.

Za kat. družbo: Iz Šmarija po preč. g. dek. 10 gld. 80 kr.

Za kat. podporno duh. društvo: Iz Šmarija po preč. g. dek. 36 gold.

Za pogorelo cerkev v Zaplani: Preč. g. kan. A. Urbas 3 gld. — Gpa. M. P. 1 gld. — Č. g. Fr. Tavčar 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 5 gld.

Za pogorele v Stobu: Preč. g. kan. Ant. Urbas 5 gld. — Gpa. M. P. 1 gld. — Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 4 gld.

Za pogorele v Topolah: P. n. g. prelat dr. A. Čibašek 10 gld. — Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 4 gld. — Gospa. M. P. 1 gld.

Za pogorele v Ložu: Gpa. M. P. 1 gld.

Za pogorele v Ihanu: Prečastiti gospod zlatomašnik Anton Čibašek 4 gld.

Za cerkev v Ternji: Č. g. Fr. Tavčar 1 gld. — Č. g. župn. Ant. Klemen 5 gld.

Zaradi pomanjkanja prostora nekateri darovi prihodnjic.

* Janez Robič se je o velikonočnih praznikih pri streljanji poškodoval, da je umrl pri sv. Lenartu v Hočki fari, kar je tudi „Sl. Gosp.“ poslednjič objavil.